

věděl, že jsou nepravdivé, že totiž firma A. S. zanikla a že firma jím zastoupená ji převzala, nezneužil žádného v § 29 zákona o nekalé soutěži chráněného statku za účelem záměny, a jeho jednání nebylo ani způsobilé tuto záměnu přivoditi, neboť záměna by předpokládala, že podnik stěžovatelův jest (může býti) zákazníkem považován za podnik firmy A. S. Není proto za těchto zjištění skutková podstata přečinu podle § 29 zák. o nekalé soutěži splněna. Přes to však nelze stěžovatele zprostiti z obžaloby, neboť soud nebyl vázán právní kvalifikací zažalovanému činu obžalobou přikládanou, nýbrž měl se zřetelem na skutečnosti v obžalobě uvedené ve spojení s okolnostmi při hlavním přelíčení na jevo vyššími uvažovati, zda čin obžalovanému za vinu davaný nezakládá skutkovou podstatu jiného trestného skutku ve smyslu § 25 zák. o nekalé soutěži, jehož možnost sama stížnost připouští, nebo ve smyslu § 27 cit. zák. (§ 262 tr. ř.). Bylo proto, ježto nelze se obejít bez nového hlavního přelíčení, za souhlasu generální prokuratury podle § 5 zák. ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. pro r. 1878 uznati právem, jak se stalo.

#### Čís. 4405.

Zjednatelům vraždy (§ 135 č. 3, 136 tr. zák.) jest, kdo vyvolal v napotomním vrahu dosud jím nepojatý zlý úmysl někoho usmrtiti, aniž záleží na tom, zda byl úmysl ten vyvolán působením pachatele na vůli nebo na cit člověka, který se z příčiny tohoto působení stal — jak pachatel zamýšlel — vrahem.

Vzdálenější spoluvinou neb účastí po rozumu § 137 tr. zák. jest jen činnost pachatele, který způsobem v § 5 tr. zák. naznačeným vražedný úmysl v pachateli teprve nevyvolává, nýbrž vraha ve vražedném úmyslu, bez působení pachatelova (před jeho působením) již pojatém jen utvrzuje.

Nakolik nejde o zmatek čís. 6 § 344 tr. ř., nebyla-li k hlavní otázce na spoluvinu na vraždě zjednané dána eventuální otázka na vzdálenější spoluvinu po rozumu § 137 tr. zák.

(Rozh. ze dne 22. dubna 1932, Zm I 197/32.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Plzni jako soudu porotního ze dne 13. listopadu 1931, jímž byl stěžovatel uznán spoluvinným na zločinu vraždy zjednané podle §§ 5, 134, 135 čís. 3 tr. zák., mimo jiné z těchto

#### důvodů :

Jako zmatek čís. 6 § 344 tr. ř. vytýká zmateční stížnost, že nebyla porotcům dána náhradní otázka na vzdálenější spoluvinu obžalovaného P-y ve smyslu § 137 tr. zák. na vraždě spáchané spoluobžalovaným N-em. Tvzení zavazující soud k této otázce shledává stížnost v několika výrocích spoluobžalovaného N-a, zaznamenaných v protokole (při hlavním přelíčení čteném) o jeho zodpovědném výsledku, potvrzujících v podstatě, že stěžovatel projevoval jednak přání, by (zavražděná pak) G-ová byla již pryč, jednak stesky nad tím, co musí G-ové platiti, a názor, že by se zmizením G-ové podstatně zlepšily jeho poměry, a to

i ve prospěch N-ův. Lze ponechat stranou, že i s hlediska § 320 tr. ř. jest učiniti podkladem výkladu celé tvrzení souvislé, nikoliv jen ojedinělé věty ze souvislosti vytržené, a že N. souvisle s výroky stížností uplatňovanými, ba někdy takřka jedním dechem udal, že ho stěžovatel k vraždě navedl. Není ani třeba úvah o tom, zda nebyly dotčeny, v protokole osvědčené projevy obžalovaného N-a odvolány a zda nepozbyly významu i pro dosah § 320 tr. ř. (srovnej rozh. čís. 1723 sb. n. s.) tím, že při hlavním přelíčení N. předem odepřel výpověď, a pak v pozdějším doznání — neopakovaně údaje, o které jde — důsledně tvrdil, že mu stěžovatel říkal, by G-ovou zabil, by ji dvakrát nebo třikrát udeřil do hlavy, by to udělal a že ho přímo sváděl několikrát k zavraždění Markéty G-ové. Neboť stížnost řídí se v oné výtce zřejmě názorem, že u intelektuální spoluviny a účasti je vzdálenějším spoluvinníkem a účastníkem, kdo nepůsobil bezprostředně na vůli, nýbrž jen na cit vraha, jehož vražedný úmysl nevzešel takto z působení pachatelova ihned a přímo, nýbrž teprve prostřednictvím duševních úkonů, k jejichž vývinu dal pachatel podnět vyvoláním hnutí citového (zlosti, nenávisti, závisti, soustrasti a pod.). Stížnost je na omylu. Zjednatel vraždy, trestným podle § 136 tr. zák. jest (§ 135 čís. 3), kdo vraha k vraždě najal, nebo jakýmkoliv jiným způsobem pohnul, tudíž kterýkoliv intelektuální původce vraždy, kdo vyvolal v napotomním vrahu dosud jím nepojatý zlý úmysl jinou osobu usmrtiti, aniž záleží na tom, zda byl úmysl ten vyvolán působením pachatele na vůli nebo na cit člověka, který se z příčiny tohoto působení stal — jak pachatel zamýšlel — vrahem. Vzdálenější spoluvinou neb účastí po rozumu § 137 tr. zák. jest jen intelektuální pomoc, činnost pachatele, který způsobem v § 5 tr. zák. naznačeným — příkazem, radou, poučením, schvalováním — vražedný úmysl v pachateli teprve nevyvolává, nýbrž vraha ve vražedném úmyslu bez působení pachatelova, před jeho působením již pojatém jen utvrzuje (srovnej rozh. čís. 2706 víd. úř. sb. a rozh. čís. 517, 2128 sb. n. s.). Jelikož ani ve výpovědi obžalovaného Františka N-a, ani v ostatních výsledcích hlavního přelíčení není ani nejmenšího poukazu na jiný pramen (jinaký vznik) vražedného úmyslu N-ova než působení stěžovatelovo (návod stěžovatelův), nanejvýš žádného poukazu, že onen úmysl vznikl již před tímto návodem, a stížnost takových poukazů vůbec neuplatňuje, nebylo tu tvrzení, které mohlo nebo dokonce mělo býti podle § 320 tr. ř. podkladem otázky, již by byl skutek uvedený v druhé hlavní otázce přiveden pod hlediska vzdálené spoluviny, a nenastalo pominutím otázky té porušení § 320 tr. ř., takže zmatek čís. 6 § 344 tr. ř. není dán.

#### Čís. 4406.

**Otisk zhotovený cyklostilem jest »tiskovinou« ve smysle § 2 odst. I. zák. čl. XIV:1914.**

**»Rozšiřovati« ve smysle § 8 zák. čl. XIV:1914 lze i jediný exemplář tiskoviny, činí-li se jeho obsah přístupným, třebas postupně, velkému počtu lidí, aniž bylo předem zabezpečeno, že zůstane v úzkém kruhu zájemců.**

(Rozh. ze dne 22. dubna 1932, Zm IV 777/31.)